

(931) (Δημόκριτος Ἰπποκράτει εὖ πράττειν) Ἐπῆλθεσ ἡμῖν ὡσ
 μεμνησιν, ὦ Ἰπποκράτες, ἔλλεβορον δώσωσ, πεισθεῖσ ἀνοήτοισ
 ἀνδράσι, παρ' οἷσ ὁ πόνος τῆσ ἀρετῆσ μανίη κρίνεται. ἔτυχάνομεν
 δέ τότε περὶ κόσμου διαθέσεωσ καὶ ποιογραφίησ, ἔτι δέ ἀστρων
 οὐρανῶν συγγράφοντεσ. γνώσασ δέ τῆν ἐπὶ τούτοισ φύσιν, ὡσ εὐ-
 καιρῶσ κάρτα εἴη ἐπιδημιουργημένα καὶ ὡσ τηλοῦ μανίησ καὶ
 παραφρονήσιοσ καθέστηκεν, ἔμοῖο μὲν φύσιν ἐπηνεασ//ἀφρονασ
 δέ καὶ ἀπηνέασ καὶ μεμνηότασ κείνουσ ἔκρινασ. ὁκάσα γάρ ἐν-
 δαλμοῖσ διαλλδιττοντα ἀνά τὸ ἦσοσ παύσει ἡμέασ, ἀ δὴ κόσμος
 ζυνορᾶται καὶ ἀρείβοντα τέτειχε, τούτω νόσοσ ἔμοσ φύσιν ἐρευ-
 νήσασ ἀστρεμῶσ, εἴσ ὡσ ἡγαγεν μάρτυρεσ θε τουτέων στ(932) βλοσ
 ὑπ' ἔμοῖο γραφεῖσαι χρή οὖν καὶ σέ, ὦ Ἰπποκράτεσ, μὴ τοιοῦτο-
 τρόποισιν ἀνδράσιν ζυνέρχεσθασ καὶ ζυνομιλέειν, ὦν νόσοσ ἀκρό-
 πλοοσ καὶ ἀβέβαιοσ καθέστηκεν. εἰ γάρ τοι πεισθεῖσ ὡσ μεμνηό-
 τα με ἐπότιοσ ἐν ἔλλεβορῶ, ἢ πιτυτιῆ μανίη ἀν ἐγεγόνει, καὶ σέο
 τέχνην κατεμέψαστο, ὅπερ αἰτίην παρακοπῆσ γεγενημένην. ἔλλεβο-
 ροσ γάρ ὑγιαίνουσι μὲν θεθεῖσ ἐπισκοτεῖτ διάνοιαν, μεμνηόσι δέ
 κάρτα ὠφελεῖτ εἰσθεν. φῆθη γάρ εἰ μὴ κατελιήφεισ με γρά(26)
 φοντα, ἀνακείμενον δέ ἢ σχεδόν περιπατοῦντα καὶ προσομιλέοντα
 ἑμαυτῶ ὅτε μὲν δυσχεραίνοντα, ὅτε δέ μειδιῶντα ἐπὶ τοῖσ ἐννο-
 ουμένοισ ὑπ' ἔμοῖο, καὶ τοῖσ προσομιλέουσι τῶν γνωρίμων, οὐ προ-
 σέχοντα, ἐφιστάντα δέ τῆν διάνοιαν καὶ σκεπτόμενον ἐκπάγλωσ φῆ-
 θεσ ἀν Δημόκριτον, κατὰ γε ὄψιοσ κρίσιν ἐκ τῶν ὀρεομένων, μανίησ
 εἰκόνη εἰκέναι. χρή οὖν τόν ἰητρον μὴ μόνον ὄψει πᾶσ πάθει κρίνειν
 ἀλλὰ πρήγματι. τοῖσ τε ρυθμοῖσ ἀνακρίνειν ὡσ ἐπιτοπλεῖστον καὶ
 ἄροτερον ἀρχοῖτο τὸ πάθοσ ἢ μεσάσοι ἢ λήγοι, καὶ διαφορῆν καὶ ὄρην
 καὶ ἡλικίην παρατηροῦντα ἰητρεύειν τὸ πάθοσ, οὐλομελίην τε τοῦ
 σκήνεοσ. ἐκ γάρ τουτέων ἀπάντων εὐχερῶσ τῆν νοῦσον εὐρήσεισ
 ἀπέσταλκα δέ σοι τόν περὶ μανίησ λόγον . ερρωσο.

(931) (Δημόκριτος Ἴπποκράτει εὖ πράττειν) Ἐπήλυες ἡμῶν ὡς
 μεμηνύσιν, ὃ Ἴπποκράτης, ἐλλέβορον δώσων, πεισθεῖς ἀνοήτοις
 ἀνδράσι, παρ' οἷς ὁ πόνος τῆς ἀρετῆς μανίη κρίνεται. ἐτυγχάνομεν
 δέ τότε περὶ κόσμου διαθέσεως καὶ πολογραφίης, ἔτι δέ ἀστρων
 οὐρανίων συγγράφοντες. γνώσας δέ τὴν ἐπὶ τούτοις φύσιν, ὡς εὐ-
 καιρῶς κάρτα εἶη ἐπιδεδημιουργημένα καὶ ὡς τηλοῦ μανίης καὶ
 παραφρονήσιος καθέστηκεν, ἔμοιτο μὲν φύσιν ἐπηνεσας // ἀφρονας
 δέ καὶ ἀπηνέας καὶ μεμηνύστας κείνας ἔκρινας. οὐκ οὐ γὰρ ἐν-
 δαλμοῖς διαλλάττοντα ἀνά τὰ λόγους ἀλλὰ εἰ ἡμέας, ἃ δὴ κόσμος
 ξυνορᾶται καὶ ἀμείβοντα τέτταρον ἄλλων νόσος ἐμὸς φύσιν ἐρευ-
 γήσας ἀπτοκείας, εἰς τὰ φύς τῶν ἐπιπέδων καὶ τῶν οὐρανίων
 ὑπ' ἔμοιτο γραφεῖσθαι χρὴ οὖν καὶ εἰς ὃ Ἴπποκράτης, μὴ τοιοῦτο-
 τρόποισιν ἀνδράσιν ξυνέρχουσαι καὶ ξυνομιλέειν, ὧν νόσος ἀκρό-
 πλοος καὶ ἀβέβαιος καθέστηκεν. εἰ γὰρ τοι πεισθεῖς ὡς μεμηνύ-
 τα με ἐπότισας ἐν ἐλλεβόρῳ, ἢ πινυτῆ μανίη ἂν ἐγεγόνει, καὶ σέο
 τέχνην κατερέμψατο, ὅσοι αἰτίην παρακοπῆς γεγεννημένην. ἐλλέβο-
 ρος γὰρ ὑγιαίνουσι μὲν δοθεῖς ἐπισκοτεῖ διάνοιαν, μεμηνύσι δέ
 κάρτα ὠφελεῖν εἴθην. ψήθη γὰρ εἰ μὴ κατειλήφεις μὲ γρά(26)
 φοντα, ἀνακείμενον δέ ἢ σχεδὸν περιπατοῦντα καὶ προσομιλέοντα
 ἑμαυτῷ ὅτε μὲν δυσχεραίνοντα, ὅτε δέ μειδιῶντα ἐπὶ τοῖς ἐννο-
 ουμένοις ὑπ' ἔμοιτο, καὶ τοῖς προσομιλέουσι τῶν γνωρίμων, οὐ προ-
 σέχοντα, ἐφιστάντα δέ τὴν διάνοιαν καὶ σκεπτόμενον ἐκπάγλως ψή-
 θης ἂν Δημόκριτον, κατὰ γε ὄψιος κρίσιν ἐκ τῶν ὀρεομένων, μανίης
 εἰκόνι ἔοικέναι. χρὴ οὖν τὸν ἰητρὸν μὴ μόνον ὄψει τὰ πάθει κρίνειν
 ἀλλὰ πρήγματι. τοὺς τε ρυθμούς ἀνακρίνειν ὡς ἐπιτοπλεῖστον καὶ
 ἤροτερον ἀρχοῖτο τὸ πάθος ἢ μεσάζοι ἢ λίγοι, καὶ διαφορὴν καὶ ὄρην
 καὶ ἡλικίην παρατηροῦντα ἰητρεύειν τὸ πάθος, οὐλομελίην τε τοῦ
 σκίηνεος. ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων εὐχερῶς τὴν νοῦσον εὐρήσεις
 ἀπέσταλκα δέ σοι τὸν περὶ μανίης λόγον . ερρωσ•.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

